Ik lees jullie een getuigenis voor van Chris loopmaatje Danny Clincke, over hoe de wegen van haar en die van ons elkaar kruisten.

Op 19 maart 2009 kwamen Chris en Roger op onze weg op het feest van Martine en André. Het werd een verhaal van duizenden loopkilometers en tientallen anekdotes die ons voor altijd zullen bijblijven.

En die onder de joggers nog veel zullen naverteld worden. Op de vele marathons en joggings en in loopclubs als Atletiek Overmere, Bareldonk en de Veldmeers. We mogen zonder overdrijven zeggen dat we hierbij honderden mensen hebben ontmoet.

Zonder het te beseffen was Chris het uithangbord van mijn loopfilosofie: al lopend een babbel slaan, genieten van de omgeving en op wedstrijden 'galet' geven. In onze beginjaren leerde jij mij de wegen tussen Zaffelare en Mendonk kennen met de mooie omgeving van de Moervaart en het domein Puyenbroeck.

Intussen liet ik jou kennismaken met de Kalkense Meersen, de Gratiebossen en het Donkmeer. Er werd niet altijd veel gepraat. Soms konden we kilometers lang stilzwijgend lopen, waarbij ik me afvroeg waar jij met je gedachten zat. Ook draaiden onze trainingen van 10 kilometer geregeld langer uit, want je ingebouwde GPS liet je al eens in de steek.

En dan was er nog het feit dat je soms wat verstrooid was. Als ik je hoorde zeggen: "Oesje", wist ik dat je hier of daar een afslag of baantje gemist had.

Je eerste marathon liep je in de Leiestreek. Ik zal nooit vergeten hoe je als voorbereidende training 17 ronden rond de Damvallei liep. En om je niet te vergissen had je 17 elastiekjes rond je pols. Elke ronde wisselde je er eentje van pols, om zo de tel niet kwijt te raken.

Velen hoorden van onze marathonbelevenissen en wilden ook meedoen. Zo ontstond de groepsbeleving. Rotterdam bleek daarin een rode draad in te zijn. Eerst met mensen van Atletiekkern Overmere en nadien werd er een groepje gevormd op de Veldmeers, soms aangevuld met mensen van andere loopploegen. De kern bestond vooral uit Els, Nele, Brigitte, Saskia, Alain.

Er volgden nog meer buitenlandse marathons zoals Barcelona en Firenze. Hoe je het telkens klaarspeelde weet ik niet, maar je tijden op de marathon waren supersnel. Zeker als je er rekening mee houdt dat we geen 3 maal 7 meer

waren. Op alle trainingen die je met ons liep, liep je geen seconde sneller dan wij. Maar aan de start van een marathon kreeg je vleugels.

De tijden die je liep waren indrukwekkend. Telkenmale zeiden we: “Nu kan ze toch niet meer sneller”, maar telkens bewees je het tegendeel. Tegen elkaar zeiden we al: “Je moet haar niet proberen volgen, want het lukt je toch niet.” Je laatste marathon liep je in Dublin, waar Roger je vergezelde en jullie genoten van een weekje vakantie.

Maar net als bij iedereen in de loopgroep, was niet enkel de marathon belangrijk.

Zoals ik altijd zeg: “It’s the journey that counts.” Vooral de periode van 6 maanden voor de marathon waarin afzonderlijk getraind werd met de marathonlopers. Hier werden gezellige avonden doorgebracht in onze kleine keuken. De vlaaien, meestal door jou gebakken, en de snoep werden er gretig gegeten. Hier ontstonden ook de discussies over de beste chocomousse.

Maar er was nog veel meer dan de marathon alleen. De kleinere joggings, waarbij je regelmatig op het podium kwam, en de stadslopen zoals Oigo in Gent, Bike & Run voor Sint- Lucas en de natuurlopen in Lier. Ik denk dat ik 25 keer met jou vertrokken ben naar Lier. Dat was jouw ding: beuken tegen de wind in. Veel medelopers vertelden me dikwijls: “Ze sneed weer door de wind.”

Ook tijdens de vierurenloop was je steeds op post. Daar liepen we als duo de marathon en later in een team. Christa kon altijd rekenen op onze deelname. Maar het allerbelangrijkste waren de vele loopavonden waarbij je steeds van het verre Zaffelare naar Laarne, Overmere of Berlare kwam.

Hier kunnen we vele, vele anekdotes over vertellen. En die zullen ook nog dikwijls verteld worden. En ook hier was telkens je kenmerkende, sympathieke verstrooidheid aanzet tot een verhaal.

Sommige straatstenen noemen we de Chris-steen, omdat je erover struikelde. Het meest typerende was een loopje in het Broek in Berlare waarbij zeker 5 mensen riepen: “Let op, een wortel!” En toen jij passeerde hoorden we je stopwoordje: “Oesje!”. En daar lag je.

Iedereen van de loopgroep zal zich nu wel zo dergelijke voorbeelden voor de geest kunnen halen.

Niet alleen als loopster viel je op, maar ook je inzet voor de groep was enorm. Als er moest geholpen worden, konden we steeds op jou rekenen. Je introduceerde ook de super lekkere Turkse broden bij de “op de hort”. Wat later door anderen gretig overgenomen is. Als sportdienst Laarne helpers nodig had, was je ook steeds van de partij.

Op een vroege morgen toen we samen met Els aan het lopen waren ergens aan de Aard, kreeg je bericht dat Oona, je kleindochter geboren was. Je trok je zevenmijlslaarzen aan, wij moesten maar volgen, om zo snel mogelijk thuis te zijn om de kleindochter te bewonderen. De naam “Oona” werd een begrip. Je kleindochter was je oogappel. Je vertelde er dan ook vaak over. Je nam haar zelfs mee naar de snoepjesjogging waarbij je als oma aan haar zijde stond en Oona enkel de snoepjes nam met een roze papiertje.

Wat velen niet wisten is dat je ook enorm bijgelovig was. De weken voorafgaand aan de marathon ging je steevast thuis op je terras op zoek of er geen pad langskwam om je succes te wensen. Eens dat gebeurd was, kon je gerust vertrekken.

In december 2016 had je plots last van een spierscheur, op hetzelfde moment dat ik er ook een had opgelopen. Een drietal weken later was die genezen bij mij, maar jij daarentegen bleef sukkelen. Een tweede opinie wees in een totaal andere richting.

Voor het Lola for Life–project gaf je je nog eens volledig. Je deed niet enkel je ding in Lochristi: bloemenverkoop, kerstmarkt, vergaderingen. Je kwam ook telkens naar de vergaderingen die de mensen van Laarne hadden met Oigo. Ook deze mensen hadden een hoop respect voor jou, Chris.

Lola for Life werd dan ook een enorm succes met een pakkende getuigenis op het podium van Music for Life in ons vertrouwde Puyenbroeck.

De strijd tegen je ziekte heb je heel hardnekkig gestreden, net zoals we je kenden in je verbetenheid voor de marathon. Dit leverde je een enorm respect op van iedereen.

Waar je nu ook bent, Chris, ik ben zeker dat je ons zal vergezellen op onze volgende looptochten. Wij zullen je steun van hierboven graag aanvaarden als een duwtje in de rug .